

HỒI 59

TỶ MUỘI TƯƠNG NHƯỢNG

Triển Bạch dừng tay lại cười nhẹ nói:

- Đây là một chiêu trong Thiên Phật Giáng Ma chương tên gọi là "Phật Tô Giáng Tọa", quý bang chủ thấy để luyện thành chiêu này phải mất bao lâu?

Triển Bạch ngẫm nói:

"Người đừng tham tâm vọng tưởng muốn luyện thành Thiên Phật tuyệt học không dễ như người tưởng đâu!" Quân hào còn đang ngăn người Triển Bạch lại phối hợp Thiên Phật Giáng Ma chương và Lô âm chương thì triển ba chiêu "Phật Quang phổ chiếu", "Phật chương trừ yêu" và "Phong chấn lô minh" Chỉ thấy chương ảnh như sơn, kinh phong ào ào như giao long nô hải, cát bụi tung lên mù trời cao đến mấy chục trượng! Đây đâu phải là võ công nữa? Cơ hồ như bình địa đột ngột nổi phong ba, sấm sét rền rền khí thế kinh nhân.

Chờ cát bụi lắng xuống Triển Bạch chậm rãi nói:

- Võ công cao cường không phải ở trên trời rơi xuống, phải kinh qua luyện tập, chúng ta bắt đầu từ nội công căn bản.

Dứt lời chàng ngồi xuống xếp bằng, nhắm mắt tựa như lão tăng nhập định, miệng đọc đều đều:

- Khí gồm thanh khí, trọc khí, thanh trọc hỗn độn, thanh khí tại thượng, trọc khí tại hạ.

Quân hào thấy Triển Bạch bắt đầu truyền thụ khẩu quyết nên ai nấy vội ngồi xuống tinh tâm lắng nghe.

Triển Bạch từ từ đọc tiếp:

- Thanh giả Vi thiên, Trọc giả vi địa. Thiên Địa giao hòa. Nhân Thần hợp nhất...

Những người có mặt ở đây đều là những nội gia cao thủ, nghe Triển Bạch đọc khẩu quyết luyện công, khẩu quyết thể hiện một thứ võ học tham ảo khác xa với thứ võ học mà mình từng được luyện trước đây, nên ai ai cũng say sưa lắng nghe.

Đọc xong khẩu quyết chàng lại hướng dẫn mọi người phương thức tọa công, sau đó chàng đi về phòng nghỉ ngơi, để mọi người tự luyện tập.

Tối đêm đó Triển Bạch đang ngồi điều tức trong phòng, còn Lô Chân Viễn thì ở bên ngoài hướng dẫn Thái Bạch Song Dật, Nhữ Quốc Hùng luyện công. Bỗng Triển Bạch nghe bên ngoài có tiếng áo quần động gió.

Nghĩ có kẻ còn chưa bỏ tham vọng đoạt sách. Chàng lập tức phi thân ra ngoài.

Vừa thoát ra khỏi cửa sổ chàng còn kịp thấy hai bóng đen nhỏ nhắn vượt tường nhắm đồng trống chạy đi.

Triển sạch động lòng hiếu kỳ phi thân đuổi theo. Dưới ánh sao thưa chàng đã nhận ra hai bóng người là hai nữ nhân.

Đến một vạt rừng thưa hai bóng đen dừng lại. Triển Bạch vòng qua một bên, vào rừng xong lợi dụng bóng cây áp sát hai người bỗng chàng giật mình khi phát hiện ra hai người là Mộ Dung Hồng và Uyển Nhi. Không biết hai tì muội Mộ Dung gia làm gì mà đang đêm len lén chạy ra đây? Thế là chàng ẩn thân chờ xem hai người ra đây vì việc gì.

Đầu tiên Uyển Nhi lên tiếng:

- Tỉ tỉ, có chuyện gì mà tỉ tỉ gọi muội ra đây?

Mộ Dung Hồng dịu dàng nói:

- Muội muội, lấy thật lòng trả lời tỉ tỉ có phải muội muội rất mến mộ Bạch ca ca?

Uyển Nhi không ngờ Mộ Dung Hồng lại nói huých toẹt tâm sự của nàng ra như vậy, bất giác đỏ mặt nói:

- Tỉ tỉ đừng đoán bừa! Muội... muội...

Dù biết rằng tỉ tỉ đã là vị hôn thê của Bạch ca ca nhưng nàng cũng không đủ can đảm phủ nhận tình cảm của mình đối với Bạch ca ca.

Mộ Dung Hồng mỉm cười nắm tay Uyển Nhi, dịu dàng nói:

- Muội muội không cần phải giấu tỉ tỉ. Mấy ngày gần đây tỉ tỉ mới phát hiện ra điều mà lẽ ra tỉ tỉ phải nhận ra từ lâu mới phải, muội muội ái mộ Bạch ca ca còn sớm hơn cả tỉ tỉ, từ ngày Bạch ca ca được mẫu thân đem về phủ dưỡng thương. Nhưng nếu ta phát hiện ra điều này sớm thì đâu đến nỗi để muội muội phải khổ sở bấy lâu nay.

Nghe đến đây Uyển Nhi gục mặt vào vai Mộ Dung Hồng òa khóc Mộ Dung Hồng ôm vai Uyển Nhi vỗ về:

- Muội muội đừng đau lòng, nghe tỉ tỉ nói hết đã!

Uyển Nhi càng khóc lớn hơn, nói qua làn nước mắt:

- Tỉ tỉ đừng nói nữa! Muội muội đã đối xử không nên không phải với tỉ tỉ.

Mộ Dung Hồng thấy Uyển Nhi khóc thảm, không cầm lòng được cũng rơi lệ.

Triển Bạch ở gần đó lòng đau như cắt, thầm mắng mình tạo chi nhiều điều oan nghiệt!

Hai chị em ôm nhau khóc một lúc Mộ Dung Hồng lấy khăn lau mắt cho Uyên Nhi rồi lau mắt mình, nói:

- Tỉ muội ta cùng đệ đệ tuy là cùng phụ mẫu sinh ra, nhưng đệ đệ từ nhỏ tính khí đã không hòa hợp được với hai tỉ muội chúng ta. Nay phụ thân đã bị sát hại, gia đạo đã không còn được như xưa, từ nay tỉ muội ta phải tương thân tương ái, sống dựa vào nhau, muội muội có đồng ý không?

Uyển Nhi nén tiếng nức nở gật đầu.

Mộ Dung Hồng vuốt tóc Uyên Nhi nói:

- Nếu muội muội đã đồng ý như vậy thì để tỉ muội ta không xa rời nhau, chúng ta cùng gả cho Bạch ca ca...

Mấy lời của Mộ Dung Hồng không chỉ khiến Uyên Nhi kinh hãi, mà cả Triển Bạch cũng giật mình.

Uyển Nhi ngẩn đầu lên nhìn Mộ Dung Hồng, thấy đôi mắt hiền từ của tỉ tỉ nhìn mình, gương mặt phẳng phất một nụ cười, lòng nàng bỗng như được một làn gió xuân sưởi ấm. Nàng kêu lên một tiếng "tỉ tỉ" rồi vùi đầu vào lòng Mộ Dung Hồng.

Uyển Nhi ngại ngùng không dám lên tiếng ưng thuận lời đề nghị của tỉ tỉ, nhưng qua vẻ kích động và cử chỉ của nàng Mộ Dung Hồng cũng đã nhận ra nàng rất vui vì lời đề nghị này.

Mộ Dung Hồng nhìn thấy cử chỉ ngượng ngùng của Uyên Nhi, bất giác bật cười nói:

- Đây là việc trọng đại của người con gái, nếu muội muội không đồng ý thì tỉ tỉ không dám ép! Sao? Ngươi có đồng ý không?

Uyển Nhi một mực vùi đầu vào lòng tỉ tỉ không dám ngẩng lên, cũng không đáp lời chỉ kêu "tỉ tỉ" mà thôi.

Mộ Dung Hồng thấy Uyên Nhi thẹn như vậy càng gheo tới:

- A, thì ra ngươi không muốn. Để ta đi gặp Bạch ca ca nói cho chàng hay rằng ngươi không đồng ý gả cho chàng!

Uyển Nhi giậm chân, giọng hờn giận:

- Tỉ tỉ này! Gheo người ta hoài!.

Mộ Dung Hồng bỗng đẩy Uyên Nhi ra. Uyên Nhi lấy làm lạ ngẩng lên, bất giác lạnh người...

Trước mặt hai nàng không xa, hai bóng người tựa như hai bóng ma không biết xuất hiện tự lúc nào đang giương đôi mắt chớp chớp ánh sáng xanh nhìn chằm chằm hai người.

Nhìn kỹ một chút thì cả hai người đều trạc tuổi sáu mươi, một người tóc đỏ hoạc, da đen ngời ngời, chỉ có hai bên má hiện lên hai khoảng tròn trắng đó!

Người kia gầy đét, mình mặc trường bào dày cộp tựa như đồ đông. Bên ngoài còn khoác chiếc áo trùm đầu rộng thùng thình, mặt đỏ gay như người say rượu.

Mộ Dung Hồng và Uyển Nhi không biết hai người này nhưng Triển Bạch vừa nhìn đã nhận ra chính là Giang Nam nhị kỳ.

Triển Bạch đã sớm phát hiện ra sự có mặt của nhị kỳ nhưng vì chàng còn thẹn vì những điều tử muội Mộ Dung gia vừa bàn luận, hai nữa chàng cũng muốn xem thử Giang Nam Nhị Kỳ định làm gì hai thiếu nữ này cho biết! Đương nhiên chàng đã vận công chuẩn bị, nếu Nhị Kỳ không kể đến thân phận mà ra tay đánh lén chàng cũng kịp thời ra tay trợ thủ.

Trong lúc Mộ Dung Hồng và Uyển Nhi đang kinh hãi nhìn thì Nhị Kỳ đồng cười lạnh, Xích Phát linh hầu Thường Khứ Ác lên tiếng nói:

- Hai tử muội bàn nhau cùng lấy một trượng phu, quả là thiên hạ hiếm thấy!

Uyển Nhi nghe giọng châm chọc nổi giận trừng mắt, quát:

- Ai biểu người xen vào việc của ta?

Quý Cốc Ân Tẩu Văn Chí Kỳ hừ lạnh một tiếng nói:

- Không cần nhiều lời với hai người nữa, người mà hai người gọi là Bạch ca này Bạch ca nọ đó có phải là tên tiểu tử Triển Bạch không?

Uyển Nhi cũng không chịu kém. hừ lạnh nói:

- Ăn nói khách sáo một chút! Người kêu ai bằng tiểu tử?

Văn Chính Kỳ nổi nóng:

- Lão phu chỉ hỏi người phải hay la không?

Vừa quát lão vừa xuất thủ như điện nhằm đầu vai Uyển Nhi chộp tới một trảo nhanh nện dị thường Uyển Nhi chân bước bộ pháp Lăng Không Nhiếp ảnh tránh khỏi một trảo của đối phương, nổi giận quát:

- Phải thì sao? Không ngờ cô nương kính người lớn tuổi người lại vô sỉ xuất thủ đánh lén! Giờ người nếm thử một chỉ của bản cô nương xem sao!

Dứt lời giờ Suru Hồn chỉ nhằm Kỳ Môn huyết trước ngực Văn Chính Kỳ điếm tới.

Văn Chính Kỳ một trảo chộp vào khoảng không đã ngạc nhiên, nay thấy đối phương xuất chỉ, chỉ phong rít gió vèo vèo, lão càng kinh ngạc hơn, không ngờ một tiểu cô nương lại có võ công cao cường đến mức đó!

Văn Chính Kỳ không dám đón chỉ, phi thân bay ra ngoài đồng thời phát hai chương phản công Hai chương của Văn Chính Kỳ một trước một sau, nhưng chương sau dường như lại đến trước, chiêu thức hư hư thực thực rất quái dị. Chỉ có chương kinh thì lạnh lẽo âm trầm tựa như gió ở dưới âm phủ thổi về. Uyển Nhi thấy, chiêu thức của đối phương quái dị nên không dám đón đỡ dùng bộ pháp tránh né.

Mộ Dung Dung Hồng thấy hai lão quái vừa xuất hiện đã hỏi thăm Triển Bạch biết tình hình không hay, vội ngăn Uyển Nhi lại, trầm tĩnh hỏi:

- Nhị vị tìm Triển thiếu hiệp chẳng hay có việc gì?

Văn Chính Kỳ cười lạnh lạnh - Vậy ra người mà hai người gọi là Bạch ca ca chính là Triển Bạch rồi.

Thường Khứ Ác cười lớn nói:

- Thật không ngờ Triển Bạch lại có phúc lớn như vậy! Cùng lúc được hai thể tử như hoa như ngọc.. Uyển Nhi lên tiếng:

- Tỉ tỉ, không cần giữ lễ với chúng! Hai lão quái vật này quyết không phải là người tốt!

Văn Chính Kỳ nói như rít qua kẽ răng:

- Dám cả gan mắng lão phu! Người sống như vậy thấy cũng đủ rồi!

Dứt lời giơ tay lên định tấn công.

Thường Khứ Ác giơ tay ngăn lại:

- Khoan đã! Hai tiểu quý này là vị hôn thê của Triển Bạch, chỉ cần bắt chúng làm con tin lo gì Triển Bạch không giao kỳ thư ra.

Uyển Nhi mắng lớn:

- Đừng nằm mơ! Với thân thể của hai lão quái vật các người muốn đoạt kỳ thư thì còn kém xa lắm!

Mộ Dung Hồng dù sao cũng thâm trầm hơn Uyển Nhi, nàng trầm tĩnh nói:

- Đáng tiếc là nhị vị đến trễ một bước, đêm hôm qua Triển thiếu hiệp đã hủy bỏ nó trước mặt quần hào rồi?

Thường Khứ Ác trợn mắt:

- Có thật không?

Mộ Dung Hồng điềm tĩnh đáp:

- Việc này mọi người đều biết, lão tiên bối không tin có thể tìm người khác mà hỏi?

Văn Chính Kỳ cười lớn nói:

- Người tưởng cứ nói như vậy rồi gạt được lão phu sao?

Thường Khứ Ác tiếp lời:

- Cứ bắt sống cả hai rồi tìm Triển Bạch nói chuyện sau.

Triển Bạch nổi giận mắng:

- Không ngờ võ lâm Trung Nguyên lại có đồ vô sỉ như hai người!

Thường Khứ Ác trầm giọng nói:

- Hai người còn chờ lão phu động thủ sao?

Uyển Nhi hừ lạnh:

- Lớn lối không sợ bị gãy lưỡi!

Văn Chính Kỳ nổi nóng quát:

- Nội mười chiêu lão phu sẽ bắt sống hai người.

Uyển Nhi cũng không vừa đáp lại:

- Nội ba chiêu bản cô nương sẽ đánh chết hai lão quý các người!

Giang Nam Nhị Kỳ bị miệng lưỡi sắc bén của Uyển Nhi làm cho giận đến bốc khói.

Triển Bạch ẩn thân sau gốc cây nghe Uyển Nhi đôi đáp mà mở từng khúc ruột.

Văn Chính Kỳ gầm lên một tiếng, giờ Âm Phong chưởng một chiêu "Trực đả thiên chung" đánh thẳng vào ngực Uyển Nhi. Giao thủ với một thiếu nữ mà đánh vào một bộ vị như vậy thủ pháp có hơi hạ lưu một chút.

Uyển Nhi đỏ mặt, vừa thẹn vừa giận nhưng thấy chưởng phong của đối phương rất âm trầm nên không dám đón đỡ chỉ dùng thân pháp thoát ra khỏi vùng chưởng ảnh của đối phương.

Văn Chính Kỳ kinh hãi thâm, vì thân pháp của đối phương quá nhanh nhẹn, nhưng đồng thời điều đó cũng làm kích thích tính kiêu ngạo của lão. Chỉ thấy chưởng ảnh đầy trời, chưởng phong lớp lớp, Văn Chính Kỳ trong lúc tức giận đã xuất thủ liên hoàn công ra bảy chưởng, chưởng nào chưởng nấy nhanh như điện xẹt.

Uyển Nhi bị mất tiên cơ đành phải liên tiếp thoái lui hơn hai trượng.

Chùng nàng lấy lại được thế, lập tức quát lớn một tiếng giờ Suru Hồn chỉ phản công.

Văn Chính Kỳ thấy chỉ phong của đối phương lợi hại không dám đón đỡ chỉ thoái lui tránh né.

Uyển Nhi được thể tấn công liên tiếp bảy chiêu, bức Văn Chính Kỳ thoái lui hơn trượng.

Song phương trao đổi hơn mười hiệp văn bất phân thắng bại.

Thường Khứ Ác cười lạnh nhìn Mộ Dung Hồng nói:

- Ta với người ở không làm gì cũng ra mùa may cho đỡ buồn.

Mộ Dung Hồng nhếch môi cười nhẹ, nói:

- Lúc này các người nói nội mười chiêu sẽ bắt sống được hai ta mà. Sao bây giờ gần hai mươi chiêu vẫn chưa làm gì được muội muội ta?

Thường Khứ Ác trâng tráo đáp:

- Mười chiêu, hai mươi chiêu hay ba mươi chiêu thì có gì khác nhau, miễn sao bắt được hai người để đổi lấy kỳ thư là được rồi.

Dứt lời giờ Hắc sát thủ ra. nhằm bụng dưới Mộ Dung Hồng chộp tới Mộ Dung Hồng không ngờ Thường Khứ Ác lại mặt dày đến như vậy, lập tức giờ Lăng Không nhiếp ảnh bộ pháp ra tránh né, đồng thời dùng gia học Trích Tinh thủ pháp phản công.

Võ công Mộ Dung Hồng không cao bằng Uyển Nhi, bởi vậy chỉ qua bảy, tám hiệp năng hoàn toàn ở thế hạ phong.

Trong khi đó Uyển Nhi với Văn Chính Kỳ vẫn đấu bình thủ, song phương qua lại đã hơn ba mươi hiệp.

Thường Khứ Ác đắc thế, xuất thủ một chiêu "Giá thiên cái nhật" chưởng xòe ra như cái quạt đập xuống đầu Mộ Dung Hồng.

Mộ Dung Hồng quát lớn một tiếng xuất chiêu "Hỏa trung thủ lật" nhằm "Tam dương" huyết đối phương kích tới.

Ầm! Một tiếng chấn động, kèm theo một tiếng rú thảm.